Eternele roluri

de Balin Feri

— Bine, o să vă povestesc deşi sunt convins că nu mă credeţi.

Totul a început în urmă cu ceva mai bine de un an, atunci când, după o îndelungată absenţă, s-a întors unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Aş putea spune chiar că mi-e cel mai apropiat, doar împreună am copilărit şi, dintre toţi, numai Marin a rămas alături de mine, cel puţin până a primit misiunea. A fost ataşatul responsabil de securitate în expediţia întreprinsă într-un sistem solar îndepărtat al cărui nume a refuzat să mi-l spună.

Având în vedere cele descoperite pe acea planetă îndepărtată, trebuie să fiu de acord cu el că-i mai bine să nu ştie nimeni unde este. Mi-a povestit o mie şi una de grozăvii despre ruinele unei civilizaţii ce pare să fi dispărut încă înainte ca omul să-şi fi ridicat privirea către stele, despre inscripţiile în piatră care puţin probabil să fie vreodată înţelese de cineva, despre desenele descoperite în interiorul unor cristale, desene ce înfăţişau nişte fiinţe a căror cea mai mare asemănare cu omul consta în faptul că avuseseră şi ei ochi şi urechi. Forma diferea însă în totalitate, acele fiinţe aveau patru ochi dispuşi la capătul unor antene şi păreau capabile să privească în patru direcţii concomitent. Urechile, sau, mai precis, urechea se găsea în partea superioară a creaturii pe o protuberanţă ce probabil adăpostea neuronii sau echivalentul acestora în versiunea proprie.

Am ascultat poveşti despre plante capabile să se deplaseze din loc căutând lumina sau un sol mai fertil, despre copaci ce îşi puteau modifica structura astfel încât la venirea iernii regresau în doar câteva săptamâni până la forma seminţei din care se născuseră şi se adăposteau astfel în sol. Odată cu venirea primăverii, în doar câteva zile, îşi atingeau mărimea avută înainte şi îşi continuau apoi ritmul normal de dezvoltare.

Tot prin intermediul lui Marin am aflat şi despre creaturile marine din aceea lume, capabile să ducă o viaţă individuală ori să se unească într-o gigantică fiinţă când aşa cereau condiţiile. Mii şi mii de minuni, ceea ce părea a fi extrem de periculos se dovedea adesea a fi

total inofensiv, ca, de exemplu, animalul care li se înfăţişase prima oară acoperit cu nişte ţepi portocalii şi dotat cu nişte colţi fiororoşi. Era de fapt numai bun de animal de companie, dacă se apropia cineva de el îşi retrăgea ţepii şi se gudura pe lângă om ca un căţel, colţii îi folosea la dezgropat rădăcini, astea fiind unica sa sursă de hrană. În schimb, cea mai frumoasă plantă, înaltă de aproape patru metri, având flori multicolore pe întreaga lungime a tulpinei, deşi înmiresma aerul cu un parfum dumnezeiesc, era un criminal profesionist. În mijlocul fiecărei flori se ascundea un ac îmbibat cu otravă și oricine se apropia la o distanţă mai mică de cinci-șase metri risca să fie nimerit de aceste ace transformate brusc în proiectile. După cum îmi povestise Marin, au pierdut câţiva oameni până să reușească să identifice criminalul. Atunci când primului mort i s-a făcut autopsia, medicii au constatat surprinşi că murise dintr-o supradoză. În urma analizelor au ajuns la concluzia că otrava acestei plante, denumite simplu rogvaiv, în cantitate foarte mică acţiona asupra sistemului nervos asemănător cu LSD-ul, inducând halucinaţii şi mărind foarte mult capacitatea unor simţuri. Partea cea mai interesantă era că la fiecare persoană testată efectele erau uşor diferite: unii deveneau capabili să audă orice sunet, cât de vag, și de la o distanţă de sute de metri, alţii căpătasera o acuitate vizuală cât să distingă moleculele din care era compusă materia, efecte remarcabile, ce ar fi fost utilizabile în sute de domenii ale tehnicii sau medicinei, dacă nu ar fi durat efectul foarte puţin și nu ar fi fost însoţit de o durere de cap teribilă. În fine, trebuie să vă vorbesc despre mine.

Blestemul cu care m-am născut era acela de a fi atras de toate viciile posibile. Aşa se face că la nici 7 ani am reușit să mă îmbăt pentru prima oară. Am pândit un moment de neatenţie al părinţilor şi, în timp ce ei se consumau într-una dintre obişnuitele lor certuri, m-am strecurat în sufragerie, am tras scaunul lângă bar şi, când m-au descoperit, eram la un pas de comă. Luasem câteva guri bune de whisky. Mi-a fost un rău de-am crezut că mor, asta dacă aş fi ştiut ceva de moarte. Nu m-am învăţat minte, imediat ce se ivea ocazia turnam în mine orice conţinea alcool. Pâna la urmă s-au învăţat ai mei să ţină cheile de la dulapul cu băuturi în buzunar şi să mă supravegheze atent când venea cineva în vizită. Asta nu m-a împiedicat însă ca la 14 ani să

fiu deja un fumător înrăit. La 18 m-am apucat de droguri mai serioase, am început cu iarba, am gustat apoi coca, au urmat extazy şi speed, dar dintre toate singura cu care avusesem reale probleme a fost heroina. Ajunsesem dependent şi la 25 de ani eram deja trecut prin a doua cură . Am reuşit să mă las, atunci am şi jurat că niciodată, câte zile voi avea, eu de heroină nu mă mai ating. Dar nu făcusem nicio promisiune în privinţa LSD-ului. Acesta avea un efect absolut pe placul meu.

Reuşea să ecraneze total realitatea plictisitoare din jur, nu că cealaltă lume, care îi lua locul, ar fi fost mai grozavă, dar cât timp acidul îşi păstra efectul mă simţeam important, trăiam cu senzaţia ca aş fi un fel de zeu rătăcit într-un labirint şi că până la urmă mi-aş fi putut găsi calea spre afară, spre locul de unde aş fi putut conduce ambele lumi. Când mă trezeam eram conştient că nu fusese decât halucinaţia unui drogat, totuşi mă simţeam iar şi iar tentat să încerc, încetul cu încetul chiar mărisem doza, ştiam că risc enorm pentru că acidul nu era deloc uşor de dozat, dar mă gândeam că aş putea afla calea dacă efectul ar fi mai îndelungat.

Acum, după ce v-am mărturisit problemele mele, înţelegeţi de ce m-au părăsit toţi prietenii. Singurul care a rămas a fost Marin, şi poate s-ar fi îndepărtat şi el odată cu ceilalţi dacă nu i-aş fi salvat viaţa când aveam vreo 10 ani. Dar asta-i altă poveste şi nu are importanţă. Ceea ce a contat a fost faptul că Marin ştia despre mine că imediat ce apare un nou drog eu mă grăbesc să-l încerc. Fiindu-mi prieten ştia că m-aş supăra dacă mi-ar povesti despre ce descoperiseră pe aceea planetă şi nu m-ar cadorisi cu o porţie din noua minune. Totuşi nu putea risca, aşa că în ciuda insistenţelor mele mi-a dat mult râvnita soluţie abia cu o săptămână înainte de a pleca în cea de-a doua expediţie spre aceeaşi planetă, şi atunci numai după ce i-am promis că nu-l încerc cât timp e el pe pământ. I-am promis şi m-am şi ţinut de promisiune. Numai că, înainte de a-i promite, i-am cerut să aibă încredere în mine şi să-mi spună unde pleacă. La început nici nu voia să audă, apoi a făcut un calcul şi şi-a dat seama că, atunci când se va întoarce, pe Pământ vor fi fi trecut alţi 24 de ani, suficienţi cât să nu mă mai găsească în viaţă şi îndeajuns şi să se uite deconspirarea unui secret de serviciu. Aşa că mi-a zis. Soarele în jurul căruia se învârte planeta cu pricina se numeşte MRT 162046. Puteţi să vă notaţi şi să verificaţi. Mi-a zis şi că

misiunea poartă numele de "Friendship" şi că-i finanţat de japonezi în colaborare cu americanii. Asta a fost acum o lună şi ceva, aşa că sigur găsiţi oameni care să vă confirme ce vă spun.

Aşa. Cum v-am spus, m-am ţinut de promisiune. În clipa în care se împlinise săptămâna mi-am preparat drogul. Mi l-am injectat în venă şi am aşteptat. O vreme nu s-a întâmplat nimic. Stăteam întins pe spate şi nu auzeam mai bine, nici nu vedeam molecule. La un moment dat s-a oprit ventilatorul din tavan. Prima dată am crezut că s-a întrerupt curentul, aşa că m-am dus să verific siguranţele. Am ieşit din casă, am coborât scările… şi atunci am observat ciudăţenia dată dracului. Aveam eu un câine, un dalmaţian pe nume Spot. Era înca pui, aşa că îi ardea de joacă tot timpul. În vecini stătea un copil de 8 ani care sărea deseori gardul, cu permisiunea mea, pentru a se juca cu Spot. Îi arunca mingea şi acesta sărea s-o înhaţe din aer. Păi asta era ciudăţenia. Câinele meu stătea suspendat la un metru de pamânt. Atârna în aer cu botul întins spre mingea aflată la câţiva centimetri de nasul său. Plutea şi aceasta. Adică nu plutea, că era înţepenită. Copilul stătea şi el ţeapăn, cu mâna încă întinsă de cum aruncase mingea. Am încercat să-mi dau jos câinele de acolo, dar nu i-am putut clinti niciun fir de păr degeaba m-am străduit. Am ieşit în drum, nici eu nu ştiu de ce. Mă uitam în jur şi nu-mi venea să cred .

Toţi oamenii erau opriţi de parcă ar fi îngheţat brusc. Nu se mişca nicio frunză în copaci, niciun fir de iarbă în gazon. În dimineaţa aceea plouase şi pământul era încă ud, totuşi eu nu lăsam urme. De pe marginea acoperişului încă picura apa, se blocaseră însă şi stropii ăştia în aer. Mă simţeam ca şi cum aş fi nimerit într-un tablou.

Până la urmă mi-am dat seama că toate astea sunt efectul drogului, aşa că m-am întors în casă şi m-am întins în pat, acolo mă ştiam în siguranţă şi nu avea sens să risc să fiu exact în faţa unei maşini când îşi reia lumea activitatea. Mi-am dat seama că eu continui să respir deşi nu trăgeam aer în plămâni. Am suflat spre propria mea mână, dar nu simţeam nici cea mai mică adiere. Apoi, brusc, lumea şi-a reluat vechea formă. Ventilatorul se învârtea din nou, de afară se auzea lătratul vesel al căţelului şi chicotitul copilului subliniat de zgomotul de fond al circulaţiei. Nu m-am dat jos din pat, ci am început să analizez cele întâmplate. Încercam să găsesc o modalitate de a folosi

ciudata stare a lumii, nu de alta dar ajunsesem la concluzia că drogul acesta îmi accelerase mie mişcările în asemenea hal, încât toate păreau de-a dreptul statice în comparaţie cu mine. Asta ar fi putut explica şi ciudata inerţie a obiectelor. Însă imposibilitatea asta de a mişca ceva reducea la zero toate acţiunile la care mă gândisem. Mi-am dorit şi eu o mie şi unul de lucruri pe care nu-mi puteam permite să le cumpăr, aşa că aş fi profitat fără să ezit de situaţie, numai că nu găseam nicio soluţie care să fi putut funcţiona. Nu-mi folosea la nimic că pot intra în orice magazin dacă nu puteam clinti obiectele din loc, nu-mi folosea nici să intru într-o bancă dacă tot nu puteam lua bani.

Aşa că la următoarea doză tot ce-am făcut a fost să mă strecor în casa vecinului. De ceva vreme începusem să-i urmăresc soţia de după perdele, era mai tânără decât soţul ei cu 10-15 ani şi mi-ar fi stat capul la o aventură cu ea. Speram să o văd într-o ipostază stânjenitoare, dar am avut ghinion. Stătea lângă masa din bucătărie şi curăţa o ceapă. Nu de asta ziceam însă că am avut ghinion, ci din cauză că, pe neaşteptate, lumea şi-a revenit şi ea a scos un ţipăt văzându-mă cum apar brusc lângă ea. A făcut un scandal mostru şi, înainte de-a apuca să-i explic ceva, a sunat la poliţie. Până să vină însă echipajul i-am spus că sunt vecinul lor şi că trecusem pe la ei într-o scurtă vizită cu unica intenţie de a-i invita soţul la o partidă de bridge în weekend. La început nu m-a crezut, dar a ajuns destul de repede să râdă de propria-i sperietură, aşa că am scăpat fără să fi fost măcar amendat.

Odată ajuns acasă am început să mă gândesc la motivul pentru care efectul drogului a fost de o durată mult mai scurtă. Folosisem exact aceaşi cantitate ca şi prima oară, aşa că mi-am zis că organismul meu începuse să se obişnuiască.

Următoarele trei încercări s-au dovedit însă un dezastru absolut. Nu se întâmpla nimic. Am aşteptat absolut inutil să se oprească orice mişcare. M-am ales de fiecare dată cu câte o durere de cap infernală, dar atât.

Aşa că m-am întors la LSD şi chiar mă gândeam să arunc ce mi-a mai rămas din acea substanţă. Apoi m-am răzgândit şi am dublat doza, crezând că aşa voi obţine un rezultat. Am şi obţinut, dar mult mai târziu. Nu după câteva minute, ca în primele două dăţi, ci după aproape două ore. Atunci însă nu s-a oprit doar lumea şi atât.

Ieşisem din casă şi, stând acolo, în faţa casei, am fost surprins de faptul că în mijlocul nemişcării totale mi-a dispărut şoseau din faţa ochilor. S-a șters pur şi simplu, fiind înlocuită de un alb absolut. Apoi la fel au păţit şi casa din spatele meu, peluza, micuţa mea curte, cu Spot cu tot, a urmat casa vecinilor, copacii îndepărtaţi, munţii ce se vedeau deasupra caselor şi, în final, chiar şi cerul. Nu mai exista nimic în afară de mine. Stăteam într-un decor de un alb perfect, nu vedeam nimic, de parcă nu mai exista spaţiu. În toate direcţiile doar aceaşi uniformitate, aşa că ochii mei nu reuşeau să se focalizeze. Speriat din cale-afară căutam totuși explicaţii şi mi-au trecut prin cap cele mai năstrușnice idei. Prima dată mi-am zis că acuitatea mea vizuală s-a mărit într-atât încât am ajuns să vizualizez suprafaţa unui nucleu al unui atom. Apoi am ajuns la concluzia că am murit din cauza unei supradoze.

Încă nu reuşisem să ajung la vreo concluzie finală când s-a materializat din senin o faţă imensă deasupra capului meu. Avea o voce ca un tunet. M-a întrebat ce am făcut de am ajuns aşa. Aşa cumω Eram nelămurit, căci nu ştiam ce vrea să zică. Mi-a explicat. Mai mult decât voiam să ştiu. Lumea noastră, de fapt, nu există. El, cel care mă privea, era cel care ne cumpărase. Aşa cum noi cumpărăm un joc. Fiecare dintre noi suntem doar nişte roluri. Un imens spectacol ce se desfăşoară în faţa ochilor respectivului pentru a se distra. Regulile sunt stricte pentru noi, dar dacă el vrea, le poate schimba. Dacă nu-i place cum evoluează lucrurile derulează totul înapoi până la un punct care să-i convină şi intervine atât cât să capete lucrurile o altă turnură. Nu l-am crezut, dar mi-a dat o grămadă de exemple.

Al doilea război mondial se terminase iniţial cu victoria lui Hitler şi a japonezilor. Însă nu i-a plăcut, aşa că a derulat totul până la momentul în care armata hitleristă a atacat Rusia. O mică schimbare meteorologică a făcut ca, în locul unei ierni blânde, invadatorii să aibă de-a face cu o iarnă cumplită. A fost suficient.

A intervenit chiar şi pentru Iisus. Îl simpatizase, aşa că a vrut ca acesta să trăiască. A derulat de câteva ori înapoi, dar inutil, de fiecare dată sfârşea ucis cu bestialitate, aşa că până la urma a ales varianta cu el murind şi înviind.

La sfârşitul secolului 3, Diocleţian începuse exterminarea creştinilor. N-a reuşit, dar Galerius i-a continuat cu succes lucrarea.

Aşa că a reluat istoria de câteva ori şi a ales varianta în care Constantinus Chlorus să fi avut un rol mai important şi în care fiul acestuia, Constantin Cel Mare, să facă din creştinism religia Romei.

Practic El urmăreşte lumea ca pe un film, îşi alege personaje care-i plac şi face astfel ca ăstora să li se îndeplinască uneori dorinţele. Însă pe cei mai mulţi nici nu-i observă, sunt doar personaje secundare, un fel de figuranţi. Dacă se întâmplă să le fie bine, atunci pot spune că au avut noroc. Uneori se întâmplă să aibă ceva mai bun de făcut decât să se joace cu noi ori să se distreze pe seama dramelor ori a fericirii noastre. Atunci pune lumea pe pauză şi, când revine la noi, toate se reiau din acel punct. Nu avem cum să observăm că între două clipe ale noastre s-au scurs zile, ceasuri sau milenii.

Se întâmplă însă uneori ca unii să aibă un simţ mai ascuţit al timpului şi ăstora le rămân fragmente de amintiri inexplicabile despre întâmplări pe care El se decide să le şteargă. Aşa că atunci când toate se reiau pe o traiectorie uşor modficată, oamenii ăştia trăiesc senzaţia de "déjà-vu". Unii chiar reuşesc să simtă instinctiv traiectoriile vieţii lor, aşa cum se derulaseră înainte de a se decide el să schimbe ceva. Ăştia devin mediumuri şi pot prezice viitorul celor mulţi, asta deoarece schimbările, de regulă, modifică soarta celor urmăriţi şi nu a tuturor.

Mi-a explicat rabdător toate astea şi mult mai multe, asta pentru că voia un răspuns din partea mea şi nu aveam cum să zic nimic până nu ştiam despre ce-i vorba. Înţelegând care-i situaţia i-am spus că-mi injectasem o anume soluţie. Nu am vrut să-i spun tot adevărul, dar m-a ameninţat că derulează totul până într-un punct iniţial şi alege o rută care să mă ducă la un deces prematur. Pentru el nu eram decât un figurant oarecare, aşa că se putea lipsi de mine.

Devenisem interesant de abia acum când remarcase că, deşi pusese lumea pe pauză, eu continui să ma mişc. Aşa că m-a lăsat singur o bună bucată de vreme, atât cât să-i contacteze pe producatorii jocului, mă rog, întreaga noastră lume.

Aşa că au aparut alte două capete pe cer. M-au privit şi m-au interogat. Cu nişte instrumente m-au desprins din albul acela şi m-au pus într-o alta lume, populată cu monştri. Am fost mâncat de ăştia, îmi amintesc.

Apoi, în ciuda faptului că-mi păstrasem amintirile, m-au pus

într-o lume de vis, un fel de rai. Acolo se auzea continuu o muzică plăcută, copacii erau plini de flori şi de fructe, peste tot erau mese întinse cu cele mai alese mâncăruri şi, oriunde mă duceam, eram înconjurat de cele mai frumoase femei. Dar nici acolo nu am fost lăsat prea mult.

A urmat o lume de foc. Flăcări uriaşe pârjoleau totul la nesfârşit. Simţeam durerea, dar nu-mi apăreau urme de arsură și nu muream.

Apoi lumea în care nu existam. Nu aveam corp, dar gândeam, eram conștient de mine. Erau o gramadă de minţi în jur, le înțelegeam gândurile și le puteam transmite gândurile mele.

Am trecut prin lumi în care nu aveam formă umană, apoi prin altele în care gândirea nu-mi funcţiona după logica omenească, prin lumi în care eram redus la stadiul de animal bazat numai pe instincte.

În final mi-au comunicat şi mie concluzia: am fost virusat. Vă daţi seama ce înseamnă astaω Că sunt un nenorocit de program generat de alte programe asemeni mie. Că nu au făcut altceva decât să mă testeze pentru a trage concluzia asta. Substanţa aia apărută din pură întâmplare pe planeta MRT 162046 mi-a afectat "programul" şi astfel nu mă mai supuneam regulilor. Specialiştii m-au reașezat în lumea aceea albă și și-au retras chipurile de pe cerul lumii mele.

După un timp s-a întors cel care este proprietarul nostru. Mi-a zis că am fost curăţat și că astfel de accidente se mai întâmplă în cazul unor jocuri atât de complicate. Dat fiind faptul că lumii i se permite o evoluţie liberă, pot apărea situaţii neobişnuite. Şi-a cerut scuze de la mine pentru incidentul acesta, vă daţi seama, domnule, ce însemna astaω Dumnezeu și-a cerut scuze de la mine! M-a enervat însă când mi-a zis că mă repune în lumea mea și că va avea grijă să-mi mergă bine. I-am zis că nu vreau asta, că după ce am aflat ce-i lumea în realitate nu mă încălzeşte cu nimic dacă-mi merge bine sau nu.

Am vrut să aflu mai mult. Voiam să ştiu ce va fi după moarte, ce se va alege în final de lumea mea, dacă am un suflet care să trăiască şi după ce moare corpul meu. Ştiţi ce mi-a raspunsω O grămadă de întrebări care m-au făcut însă să înţeleg că nu am nicio șansă. M-a întrebat dacă ne pasă ce se întâmplă cu un calculator al cărui hard s-a distrus. M-a întrebat dacă copiii stau să se gândească dacă jucăriile lor au suflet şi dacă sufletul acela supravieţuieşte când jucăria-i stricată. În

privința lumii mi-a dat măcar un răspuns concret: când se va plictisi de lumea noastră ne va vinde altcuiva sau ne va lăsa pe pauză și ne va uita într-un colț, ori poate ne va lăsa să funcționăm și ne va vizita când își va aduce aminte, ca să vadă încotro am apucat-o.

Eram atât de dezamăgit, încât am urlat la el că nu vreau să mai fiu figurant într-un joc nenorocit. Mi-a zâmbit de acolo din cer și m-a întrebat cu blândețe ce vreau. I-am răspuns exact ce mi-a trecut atunci prin cap: că vreau să trăiesc în lumea reală, în lumea lui, că vreau să-l distrug pentru că este iresponsabil tratând miliardele de vieți cu indiferență. S-a înfuriat. S-a răstit la mine când mi-a explicat că nici pe mine nu m-ar fi interesat sau deranjat dacă bucata de plastilină cu care mă jucasem în copilărie s-ar fi revoltat împotriva sorții sau împotriva mea.

Apoi i-a dispărut chipul de pe cerul alb și încet s-au reîntors toate la locul lor. Stăteam iarăși în fața casei mele, cerul era iarăși albastru și Spot lătra vesel. Am ieșit urlând în stradă, am oprit circulația și am distrus tot ce am putut distruge până a venit poliția. Restul îl știți deja, domnule. De asta am făcut toate pagubele, încercam să-i stric cumva jocul.

Doctorul asculta, deja plictisit. Era pentru a treia oara când pacientul îi repeta aceeași poveste. Din păcate starea bietului om nu părea să se fi ameliorat, totuși trebuia tratat cu înțelegere și compasiune. Așa că i-a vorbit calm și frumos, ca unui copil încăpățânat care nu înțelege că poveștile citite nu sunt realitate.

— Domnule, v-am spus și acum trei zile, v-am repetat și ieri, vă spun și acum: prietenul dumneavoastră din copilărie, pe nume Marin, s-a înecat la vârsta de 10 ani. Planeta de care tot pomeniți, cea numită de dumneavoastră MRT 162046 nu există, ci este tocmai data la care a avut loc nefericita întâmplare: 16 martie 2046. Știu că v-a afectat tragedia prietenului dumneavostră și că v-ați simțit mereu vinovat că nu ați reușit să-i salvați viața, știu și că pierderea de curând a părinților dumneavoastră v-a afectat și v-a trezit vechea vinovăție, dar vă implor să admiteți că realitatea este cea care este, altfel nu putem nici să vă ajutăm, nici să vă dăm drumul.

Cu un gest a chemat asistenții.

— Duceți-l înapoi în camera capitonată și administrați-i

medicamentele.

Apoi s-a întors către pacient.

— Vorbim mâine domnule. Faceţi-vă bine.

În timp ce bolnavul era târât spre camera de tratament şi se auzeau urletele: “A derulat, iar a derulat”.